

Kerbelâ'da Neler Oldu?

Aşura Gecesi

Ömer b. Sa'd, Muharrem ayının dokuzuna denk düşen perşembe günü akşama doğru Hüseyin'in (a.s) üzerine yürümeye karar verdi. Bu sırada Şimr gelip Hüseyin'in (a.s) arkadaşlarının karşısında durdu ve şöyle dedi: "Nerede kız kardeşimizin oğulları?" Hz. Ali'nin (a.s) oğullarından Abbas, Cafer, Abdullah ve Osman'ı kastediyordu. İmam Hüseyin (a.s): "*Fasık da olsa ona cevap verin. Çünkü o, dayılarınızdan sayılmaktadır.*" dedi. Bunun açıklaması şöyledir: Hz. Ali'nin (a.s) bu oğullarının annesi Ümmü'l-Benin, Benî Kilab kabilesine mensuptu. Şimr b. Zilcevşen de Benî Kilab kabilesindendi.

Dediler ki: "Ne istiyorsun?" Dedi ki: "Sizler bizim kız kardeşimizin çocukları-sınız. Biz size aman veriyoruz. Kardeşiniz Hüseyin'le beraber kendinizi ölüme atmayın. Yezid'e itaatten ayrılmayın." Ona şu karşılığı verdiler: "Allah sana da, senin amanına da lânet etsin. Resulullah'ın oğlunun amanı yokken, sen bize aman mı veriyorsun?!"

Emirü'l-Müminin oğlu Abbas ona şöyle seslendi:

Ellerin kurusun. Bize getirdiğin bu amana da lânet olsun, ey Allah'ın düşmanı! Kardeşimiz, efendimiz Fatma'nın oğlu Hüseyin'i yalnız bırakmamızı ve melun oğlu melunların egemenliği altına girmemizi mi istiyorsun?

Sonra Ömer b. Sad seslendi: "Ey Allah'ın süvarileri! Atlarınıza binin ve cennetle sevinin!"

Askerler atlara bindiler ve İbn Sa'd ikindiden sonra harekete geçti. Hüseyin (a.s), kılıcına yaslanmış olduğu hâlde çadırının önünde oturmuştu. Bir ara hafif bir uykuya

geçerek başı dizlerine doğru eğildi. Tam o sırada kız kardeşi Zeyneb bir ses duydu. Kardeşine yaklaştı ve dedi ki: “*Ey Kardeşim! Yaklaşan bu sesleri duyuyor musun?*” Hüseyin (a.s) başını kaldırdı ve şöyle dedi: “*Şimdi rüyamda Resulullah'ı (s.a.a) görüyordum. Bana dedi ki: Sen, bize geliyorsun.*” Kız kardeşi yüzüne vurmaya başladı ve feryat figan etti. Hüseyin (a.s) ona dedi ki: “*Canım kardeşim! Feryat etmek sana yakışmaz, sessiz ol; Allah'ın rahmeti üzerine olsun.*”

Abbas dedi ki: “*Ey kardeşim! Şu topluluk sana doğru geliyor.*” İmam (a.s) ayağa kalktı ve şöyle dedi:

Ey Abbas! Ey kardeşim! Canım sana feda! Atına bin ve onların yanına git: “Ne oldu? Neden geldiniz?” diye, geliş sebeplerini sor.

Abbas yirmi kadar atıyla birlikte onlara yaklaştı. Aralarında Züheyr b. Kayn ve Habib b. Mezahir de vardı. Niçin geldiklerini sordu. Şu karşılığı verdiler: “*Emirimizden (İbn Ziyad'dan) emir gelmiş, ya hükmüne boyun eğersiniz ya da sizinle savaşırız!*” Abbas dedi ki: “*Acele etmeyin. Ebu Abdullah'ın yanına gidip mesajınızı ona iletinceye kadar bekleyin.*”

Bunun üzerine durup beklediler. Abbas, düşman ordusunun mesajını iletmek üzere İmam'ın (a.s) yanına döndü. Bu arada Abbas'ın arkadaşları, düşman askerlerine hitap ederek onlara öğüt veriyor, Hüseyin'le (a.s) savaşmaktan vazgeçmelerini istiyorlardı.

Abbas, düşmanın mesajını iletince, İmam (a.s) ona şöyle dedi:

Onların yanına dön. Eğer yapabilirsen, onları sabaha kadar ertele; bu gece onları bizden sav. İstiyorum ki, bu gece Rabbimiz için namaz kılalım, O'na dua edip, bağışlanma dileyelim. Çünkü Allah biliyor ki, ben O'nun için namaz kılmayı, kitabını okumayı, O'na çokça dua etmeyi ve O'ndan bağışlanma dilemeyi çok severdim.

Abbas, onlara İmam'ın (a.s) bu isteğini ilettili. İbn Sa'd, biraz duraksadı. Bunun üzerine Amr b. Haccac ez-Zübeydî dedi ki: "Sübhanallah! Allah'a yemin ederim ki, eğer onlar, (daha İslâm'ı kabul etmemiş olan) Türk veya Deylemlilerden olsalardı ve bizden böyle bir istekte bulunsalardı, mutlaka onlara olumlu karşılık verirdik. Böyle iken Âl-i Muhammed'e bu hoşgörüyü göstermeyecek miyiz?" Kays b. Eş'as b. Kays: "Onlara bu mühleti ver. Ömrüme andolsun, sabah vakti seninle savaşacaklar." Böylece o gece bekleyeceklerini bildirdiler.

Akşam yaklaşınca, Hüseyin (a.s) arkadaşlarını topladı. İmam Zeynülabidin (a.s) şöyle der:

İmam'a yaklaştım. Arkadaşlarına ne dediğini duymak istedim. O sırada hastaydım. Babamın arkadaşlarına şöyle dediğini duydum: "Allah'a en güzel övgülerle hamdediyorum. Bollukta da, sıkıntıda da O'na hamdolsun. Allah'ım! Bizi peygamberlikle onurlandırdığın, bize Kur'an'ı öğrettiğin, bizi dinde derin anlayış sahibi kıldığın, bize kulaklar, gözler ve kalpler verdiğin için sana hamdediyorum. Allah'ım! Bizi sana şükredenlerden kıl."

"Bilesiniz ki ben, arkadaşlarımdan daha vefalı ve daha iyi arkadaşlar, ailemden daha iyi ve daha akrabalık bağlarını gözetken bir aile bilmiyorum. Bana karşı bu tavrınızdan dolayı Allah sizi hayırla mükâfatlandırsın. Haberiniz olsun, bizim şu toplulukla karşı karşıya kaldığımız son gün olduğunu sanıyorum. Bilesiniz ki, hepimize izin verdim. Hepiniz serbest olarak çekilip gidebilirsiniz. Bundan dolayı sizi kınayacak değilim. İşte gece basmış bulunuyor, her tarafı gecenin karanlığı kapladı. Bu geceyi fırsat bilin. Her biriniz, benim ailemden bir adamın elinden tutun ve gecenin karanlığına karşıp dağılın. Beni bunlarla yalnız bırakın. Çünkü onların istediği benim, siz değilsiniz."

Kız kardeşleri, oğulları, kardeşinin oğulları ve Abdullah b. Cafer'in oğulları dediler ki: "Bunu niçin yapalım? Senden sonra hayatta kalmak için mi? Allah bize bunu hiçbir zaman göstermesin!" Bu sözü ilk söyleyen, kardeşi Abbas b. Emirü'l-Müminin oldu. Ardından diğerleri, onun söylediklerine yakın sözler söylediler.

Sonra İmam (a.s), Akil'in oğullarına baktı ve şöyle dedi:

Ailenizden Müslim'in öldürülmüş olması yeter. Gidin, size izin verdim.

Dediler ki:

SübhaneAllah! İnsanlar bize ne diyecek? Biz onlara ne cevap vereceğiz? En büyüğümüzü, efendimizi; amcamızın, hem de amcaların en hayırlısının oğullarını yalnız bıraktık, onlarla beraber bir tek ok atmadık, onların yanında bir tek mızrak fırlatmadık, onların yanı başında bir tek kılıç sallamadık, şimdi de onlara neler yapıldığını bilmiyoruz mu diyeceğiz? Hayır, Allah'a andolsun ki, bunu yapamayız. Tam tersine, canlarımızı, mallarımızı ve ailelerimizi sana feda edeceğiz; seninle aynı akıbete varmak için seninle omuz omuza savaşağız. Senden sonraki bir hayatı Allah kahretsin!

Sonra Müslim b. Avsece el-Esedî kalktı ve şöyle dedi:

Şu düşmanlar senin etrafını sarmışken, biz seni yalnız mı bırakacağız? Sonra senin hakkını eda etme hususunda Allah'a ne bahane sunarız? Hayır, Allah, hiçbir zaman böyle bir şeyi bana göstermesin! Ben mızrağımı onların göğüslerinde parçalayınca kadar savaşağım. Kabzası elimde durduğu sürece kılıcımı onların bedenlerine daldıracağım. Elimde silahım olmasa, bu sefer onlara taş atacağım. Seninle birlikte ölü-rüm, ama seni yalnız bırakmam.

Ardından Said b. Abdullah el-Hanefî ayağa kalktı ve şöyle dedi:

Hayır, Allah'a yemin ederim ki, ey Resulullah'ın oğlu, seni hiçbir zaman yalnız başına bırakmayız. Ta ki yüce Allah, Resulü Muhammed'in (s.a.a) seninle ilgili vasiyetine uyduğumuzu bilinceye kadar. Allah'a yemin ederim, eğer bilsem ki, senin uğruna öldürüleceğim, sonra tekrar diriltileceğim, sonra ateşe atılacağım, sonra küllerim havaya savrulacak ve bu uygulama yetmiş kere tekrarlanacak, ecelim senin yolunda doluncaya kadar senden ayrılmam. Ne diye bu fedakârlığı yapmayayım ki? Değil mi ki bir kere öldürüleceğim, sonra ebediyen tükenmeyen bir lütuf ve ikrama nail olacağım?

Sonra Züheyr b. Kayn ayağa kalktı ve şöyle dedi:

Allah'a yemin ederim ki, ey Resulullah'ın oğlu, yüce Allah'ın seni ve kardeşlerinden, çocuklarından ve ailenden şu gençleri öldürülmekten koruması için bin kere öldürülüp diriltilmeyi isterim.

Arkadaşlarından geride kalanlar da bunlara benzer sözler söylediler. Dediler ki:

Canlarımız sana feda olsun! Ellerimizle ve yüzlerimizle seni koruyacağız. Senin önünde öldürüldüğümüz zaman, Rabbimize verdiğimiz sözü yerine getirmiş ve sorumluluğumuzun gereğini yapmış oluruz.¹

¹ el-İrşad, 2/93

Hız. Hüseyin (a.s) arkadaşlarına, düşmana bir cepheden karşı koyabilmek ve çadırları da arkalarına, sağlarına ve sollarına alabilmek için çadırları birbirlerine yaklaştırmalarını ve çadırların iplerinin birbirine bağlanmasını, kendilerinin de çadırların hemen önünde saf tutmalarını söyledi. Böylece çadırlar, onları üç taraftan sarmış olacaktı ve düşman sadece bir yönden saldırmak zorunda kalacaktı.

Hüseyin (a.s) ve arkadaşları bütün gece namaz kıldılar, başışlanma dileyip dua ettiler. Rükû ve secde arasında gidip gelirken, kıyamda ve kuudda bulunurken arı gibi vızıldıyor gibiydiler. O gece İbn Sa'd'ın ordusundan otuz iki kişi gelip onlara katıldı.

Hüseyin'in (a.s) ashabından biri dedi ki: "İbn Sa'd'ın askerlerinden bir grup atlı bizi gözetlemek üzere gelmişlerdir." O sırada Hüseyin (a.s) şu ayetleri okuyordu:

İnkâr edenler sanmasınlar ki, kendilerine mühlet vermemiz onlar için daha hayırlıdır. Onlara ancak günahlarını arttırmaları için fırsat veriyoruz. Onlar için alçaltıcı bir azap vardır. Allah, müminleri şu bulunduğunuz durumda bırakacak değildir; sonunda murdarı temizden ayıracaktır.²

Bu atlılardan Abdullah b. Semir adında biri bu ayetleri duydu. Dedi ki: "Kâbe'nin Rabbine andolsun ki, bizler temiziz, Allah bizi sizden ayıracaktır." Bureyr b. Hudaýr ona şöyle dedi: "Ey Fasık! Allah seni mi temizlerden kılacak?" Dedi ki: "Yazıklar olsun sana, kimsin sen?" Dedi ki: "Ben Bureyr b. Hudaýr'ım." Sonra ikisi birbirlerine sövdüler. Seher vakti olunca, Hüseyin (a.s) biraz uyukladı. Ardından uyandı ve dedi ki:

Köpeklerin saldırısına uğradığımı gördüm. Beni parçalamaya çalışıyorlardı. İçlerinden alacalı olan biri en şiddetli şekilde bana saldırıyordu. Bana öyle geliyor ki, beni öldürmeyi üstlenecek kişi, vücudunda alaca hastalığı olan biri olacaktır.³

Aşura Günü

Sakin geçen gece sona erdi. Korkunç gün doğdu. Aşura günü. Kan, cihat ve şahadet günü. Günün doğmasıyla birlikte okların, mızrakların ucu da parladı. Hüseyin'in (a.s) bedenini parçalamak, hak davetçilerinin, risalet ve ilkeler uğruna kıyam eden devrimcilerin kanını dökmek üzere kin ve nefret de uç vermeye başladı.

Hız. Hüseyin (a.s) kalabalık orduya baktı. Bu ordu karşısında haşmetli bir dağ gibiydi. Davasına güveniyordu ve batıl dünya gözünde bütün değerini yitirmişti. Batıl ordusu gözünde küçüldükçe küçüldü. Ellerini açtı ulu Allah'a yakardı:

Allah'ım! Her kederde benim güvencem sensin. Her zorlukta benim ümidim sensin. Karşıma çıkan her meselede benim güvencem ve donanımım sensin. Kalbi zayıf

² Âl-i İmrân, 178-179

³ bk. A'yanu's-Şia, 1/601

düşüren, insanı çaresiz bırakan, dostların bırakıp kaçmasına ve düşmanların şamata yapmasına neden olan nice felâketleri, başkasından yüz çevirip sana yönelerek, sana sundum, sana şikâyet ettim. Sen de beni bu felâketlerden kurtardın, bana çıkış yolu gösterdin. Her nimetin velisi, her güzelliğin sahibi ve her arzunun mercii sensin.⁴

İmam'ın Kûfe Ordusuna Yaptığı Konuşma

Ömer b. Sa'd'ın ordusu, İmam'ın (a.s) etrafındaki kuşatmayı gittikçe daraltıyordu. Hüseyin (a.s), sayılarının çokluğunu ve Yezid b. Muaviye'ye teslim olmaması durumunda kendisiyle savaşmaya kararlı olduklarını görünce, Resulullah'ın (s.a.a) sarığını başına sardı, devesine bindi, silâhını kuşandı, sonra kendisini duyacakları kadar askerlere yaklaştı ve şu konuşmayı yaptı:

Ey Iraklılar! -Herkes onu dinlemeye koyuldu.- Ey insanlar! Sözlerimi dinleyin. Acele etmeyin. Ki üzerimde bir hak olan öğütlerimi size iletayim. Sizin bana karşı bir mazeretiniz de kalmasin böylece. Eğer bana karşı insafli davranırsanız, bundan dolayı çok daha mutlu olursunuz. Yok, eğer bana karşı insafli davranacak durumda değilseniz, o zaman hep birlikte ortak bir görüşe varın ki, yaptığınız iş sizin açınızdan kapalı ve karmaşık olmasın. Sonra bana karşı vardığınız kararı uygulayın ve süre de vermeyin. Benim velim, kitabı indiren Allah'tır. O, salihlerin velisidir.

Sonra İmam (a.s) Allah'a hamdetti, O'nu lâıyk olduğu şekilde zikretti, Hz. Peygamber'e (s.a.a), meleklere ve peygamberlere salât okudu. Öyle bir konuşma yaptı ki, ondan önce ve ondan sonra bu kadar etkili bir konuşma yapan biri duyulmadı. Sonra şöyle dedi:

Şimdi, benim soyumu araştın ve bakın ben kimim. Sonra vicdanınızla baş başa kalın ve nefsinizi ayıplayın. Bakın bakalım, beni öldürmeniz, kanımı dökmeniz sizin için uygun mudur? Ben, Peygamberinizin kızının oğlu değil miyim? Peygamberinizin (s.a.a) vasisi, Resulullah'ın Allah katından getirdiğini ilk tasdik eden, ilk mümin Ali'nin oğlu değil miyim? Şehitlerin efendisi Hamza benim amcam değil mi? Cennette iki kanatla uçan Cafer benim amcam değil mi? Resulullah'ın (s.a.a), benim ve kardeşim hakkında: “*Şu ikisi cennet gençlerinin efendileridir.*” dediğini duymadınız mı? Eğer benim dediklerimi doğruluyorsanız -ki haktan ibarettir-, Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın yalan söyleyenlere buğzettini öğrendiğim günden beri yalan söylemedim. Yok, eğer beni yalanlıyorsanız, içinizde, sorduğunuzda size doğruyu söyleyecek kimseler vardır. Cabir b. Abdullah elEnsari'ye, Ebu Said el-Hudri'ye, Sehl b. Sa'd es-Saidi'ye, Zeyd b. Erkam'a ve Enes b. Malik'e sorun. Resulullah'ın (s.a.a) bu sözleri benim ve kardeşim hakkında söylediğini duyduklarını size söyleyeceklerdir. Kanımı dökmenizi engellemeye bu kadar yetmez mi?...

⁴ el-İrşad, 2/96

Sonra İmam Hüseyin (a.s) onlara şöyle dedi:

Eğer bundan şüphe ediyorsanız, benim, Hz. Peygamber'in kızının oğlu olduğumdan da mı şüphe ediyorsunuz? Allah'a yemin ederim ki, doğu ve batı arasında, ne sizin içinizde, ne de başka topluluklar içinde benden başka Peygamber'in kızının bir oğlu yoktur. Yuh olsun size! Sizden birini öldürdüm de mi buna karşılık beni öldürmek istiyorsunuz? Yoksa birinizin malını mı yedim? Ya da birinizi yaraladım da onun karşılığı olarak mı benim kanımı dökmek istiyorsunuz?

Hiç kimseden ses çıkmıyordu. Sonra şöyle seslendi:

Ey Şebes b. Rib'î! Ey Haccar b. Ebcer! Ey Kays b. Eş'as! Ey Yezid b. Haris! "Meyveler olgunlaştı, etraf yemyeşil kesildi. Gelip seni bekleyen hazır bir ordunun başına geçeceksin." diye bana yazanlar siz değil miydiniz?

Kays b. Eş'as: "Ne dediğini anlamıyoruz. Ama amcanın oğlunun egemenliğini kabul et." dedi. Hüseyin (a.s) ona şöyle dedi:

Hayır, Allah'a andolsun, size elimi alçaklar gibi vermeyeceğim ve köleler gibi de kaçmayacağım.

Sonra şöyle seslendi:

Ey Allah'ın kulları! Beni taşlamanıza karşı, sizin de benim de Rabbim olan Allah'a sığındım. Hesap gününe inanmayan bütün büyüklük taslayan zorbalardan benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a sığınyorum.⁵

Ama onlar, savaş dışında her öneriyi ısrarla reddediyor, batıl yaklaşımlarından vazgeçmiyorlardı. Medyenlilerin peygamberlerine verdikleri cevabın benzeriyle İmam Hüseyin'e (a.s) karşılık verdiler. Yüce Allah, Medyenlilerin peygamberlerine şu karşılığı verdiklerini bize bildirmiştir:

Söylediklerinin çoğunu anlamıyoruz ve içimizde seni cidden zayıf görüyoruz!⁶

Hür, Cennetle Cehennem Arasında Tercih Yapıyor

Hür b. Yezid er-Riyahî, İmam Hüseyin'in (a.s) sözlerinden etkilendi ve daha önce ona karşı yaptıklarından dolayı büyük pişmanlık duydu. Atını Hüseyin'in (a.s) karargâhına doğru sürüyor, sonra tekrar yerine dönüyordu. Büyük bir huzursuzluk ve

⁵ el-İrşad, 2/98; İ'lamu'l-Vera, 1/459

⁶ Hud, 91

kararsızlık içindeydi. Bu davranışının sebebi sorulduğunda: “Allah’a yemin ederim, kendimi, cennetle cehennemden, ahiretle dünyadan birini seçmek üzere serbest bırakıyorum. Akli olan birinin, cennete ve ahirete başka bir şeyi tercih etmemesi gerekir.” diyordu.

Sonra atını mahmuzladı ve Hüseyin’in (a.s) karargâhına doğru sürdü. İmam’ın (a.s) çadırının kapısında durdu. Hüseyin (a.s) dışarı çıktı. Hür, İmam’ın ellerine kapandı. Bir yandan İmam’ın ellerini öpüyor, bir yandan af diliyor, yaptıklarını bağışlamasını istiyordu. Hüseyin (a.s) şöyle dedi:

Evet, Allah senin tövbeni kabul edecektir. O tövbeleri çokça kabul eden ve merhametli olandır.

Hür şu karşılığı verdi: “Allah’a yemin ederim ki, kendim için tövbe olarak, senin önünde savaşmaktan ve senin uğruna ölmekten başka bir şey bilmiyorum.” Sonra gidip Kûfelilere hitap etti, onlara öğüt verdi, İmam (a.s) ile ilgili tavırlarını ve onu davet edişlerini hatırlattı. Onları İmam’a karşı savaşmamaya teşvik etti. Sonra savaş meydanına doğru atını sürdü. İnsanlar bir anda etrafını sardılar. Büyük bir kalabalık arasında kaldı ve sonunda şehit edildi.⁷

Unutulmaz Savaş

İmam Hüseyin (a.s), kampı iyice muhkemleştirdi. Kampın arkasında bir hendek kazdı ve içinde ateş yaktı. Böylece arkadan gelebilecek beklenmedik saldırıları ve ani baskınları önledi, artık kesinleşen hain saldırıdan kadınları ve çocukları korumak istedi.

Şımr b. Zilcevşen, hendekte yanan ateşe baktı ve şöyle seslendi: “Ey Hüseyin! Kıyamet günü gelmeden ateşini kendi ellerinle yaktın.” İmam (a.s) ona şöyle dedi: “*Sen o ateşe atılmaya daha lâyıksın.*”⁸ Hüseyin’in (a.s) arkadaşlarından Müslim b. Avsece ona bir ok fırlatmak istedi. İmam (a.s) buna engel oldu ve şöyle dedi: “*Atma! Onlara karşı savaşı ilk başlatan olmak istemiyorum.*”⁹

Tarihçiler anlatıyor:

İmam’ın (a.s) yaptığı ilk konuşmadan sonra, İmam’ın (a.s) bazı arkadaşları da, İbn Ziyad’ın askerlerine hitap ettiler. Ayrıca İmam (a.s) bir Mushaf aldı ve kafasının üzerine sayfaları açık vaziyette koydu, askerlerin tam karşısında durup onlara ikinci

⁷ el-İrşad, 2/99; el-Futuh, 5/113; Bihar’ul-Envar, 5/15

⁸ Maktelu’l-Hüseyin, Mukarrem, s.277

⁹ Maktelu’l-Hüseyin, Mukarrem, s.277; Tarihu’t-Taberî, 3/318

bir konuşma yaptı. Dedi ki: “*Ey topluluk! Benimle sizin aranızda Allah’ın Kitab’ı ve dedem Resulullah’ın (s.a.a) Sünnet’i hakem olsun.*”

Ardından kendini onlara tanıttı, kuşandığı Peygamber’in (s.a.a) kılıcını, zırhını ve sarığını gösterdi. Hepsini onu tasdik etti. Sonra, hangi gerekçeyle kendisini öldürmek istediklerini sordu. Emir Ubeydullah b. Ziyad’ın emrine uyduklarını söylediler. Bunun üzerine İmam (a.s) şöyle dedi:

Ellerinizi kurusun ey topluluk! Keder ve elem yakanızı bırakmasın! Yalvara yakara bizden yardım istediniz, dil döktünüz; biz de beklemeksizin sizin yardımınıza koştuk. Ama ne görelim! Bizim için ellerinize aldığımız kılıçları bize karşı çekmiş bekliyorsunuz! Bizim ve sizin düşmanlarınıza karşı yaktığımız ateşi bizim için alevlendirmişsiniz! Dostlarınıza karşı düşmanlarınızın yanında yer almışsınız! Hem de aranızda adaleti yaymadıkları, yayacaklarına da ümidiniz olmadığı hâlde!

Yazıklar olsun size! Kahrolasıcılar! Bizi, kılıçlar kınlarında, heyecanlar dingin iken ve görüşler dağılmadan yalnız bıraktınız! Küçücük çekirgeler gibi bize koştunuz, kelebekler gibi etrafımıza üşüştünüz. Sonra verdiğiniz sözleri çiğnediniz.

Lânet olsun size, ey ümmetin ayak takımı, ey ahzabın artıkları, ey Kitab’ı arkalarına atan nankörler, ey ilâhî kelâmı tahrif edenler, ey günah çeteleri, ey Şeytan’ın üflediği hain nefisler ve ey ilâhî sünneti söndüren çapulcular! Yuh olsun size! Şunlara mı arka çıkıyor ve bizi yalnız bırakıyorsunuz?! Evet! Allah’a yemin ederim, kalleşlik sizin eski huyunuzdur. Kökleriniz ihanetle beslenmiştir. Dallarınız hainlik üzere yetişmiştir. Siz de en kötü meyvesiniz; bakıcısının boğazında tıkanıp kalır, gasp edenin ağzında lokum gibi erirsiniz! (Seyredenleri iğrendiren bir görünümünüz vardır. Ancak gasıplar sizden yararlanır.)

Bakın hele, şu soysuz oğlu soysuza! Beni kılıçtan ve zilletten birini tercih etmekle karşı karşıya bırakıyor! Zillet nere, biz nere! Ne Allah, ne Resulü ve ne de müminler bizden böyle bir küçülmeyi beklemez. Tertemiz ve nezif bağrılar, şerefli kişiler, izzetli nefisler, bizim için soylular gibi onurluca yere yıkılmak dururken soysuz alçaklara boyun eğerek yaşamayı yeğlemezler.

Bilesiniz, ben sayı azlığına ve yardım edenlerin arkalarını dönüp kaçmalarına rağmen şu aile ile beraber düşman üzerine yürüyeceğim!

Sonra Ferve b. Mesik el-Muradî’den şu beyitleri okudu:

Yenersek eğer, eskiden beri yenenleriz.
Yenilsek şayet, yine de yenilmiş sayılmayız.
Korkaklık da uğramaz semtimize; fakat
Ölürüz biz ve ötekiler bir süre konar devlete.
Söyle, bizim ölümümüzden dolayı sevenlere:

Bizim karşılaştığımızla, şamata yapanlar da karşılaşır elbet
Çünkü ölüm birinin kapısından kalktıktan sonra
Başka birinin kapısına çöküverir.¹⁰

Sonra şöyle devam etti:

Allah'a andolsun ki siz, bundan sonra ancak bir ata binme süresince kalırsınız. Ardından hadiseler sizin başınızı döndürmeye, sizi şiddetle sarsmaya başlar. Tıpkı değirmen taşının dönmesi, ekseninin sarsılması gibi. Bu, babamın dedemden (s.a.a) bana aktardığı bir bilgidir.

Siz de ortaklarımızla beraber toplanıp yapacağınızı kararlaştırın. Sonra işiniz başınıza dert olmasın. Bundan sonra vereceğiniz hükmü, bana uygulayın ve bana mühlet de vermeyin.¹¹

Ben, benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz olan Allah'a dayandım. Çünkü yürüyen hiçbir varlık yoktur ki, O, onun perçeminden tutmuş olmasın. Şüphesiz Rabbinim dosdoğru yoldadır.¹²

Sonra İmam Hüseyin (a.s) ellerini göğe doğru açtı ve şöyle dedi:

Allah'ım! Üzerlerine gökten bir damla yağmur yağdırma. Yusuf Peygamber'in zamandaki kıtlık yıllarını onların üzerine gönder. Başlarına Sakif kabilesinin delikanlısını musallat et ki, onlara acı ve elem kâsesini tattırsın. Çünkü onlar bizi yalanladılar, yapayalnız bıraktılar. Sen, bizim Rabbimizsin. Biz, sana güvenip dayandık ve dönüş de sanadır.¹³

Bütün bunlar bir yana, Ömer b. Sa'd, Hüseyin'le (a.s) savaşmakta ısrarlıydı. İmam Hüseyin (a.s) konuşuyor, öğüt veriyor, karşısındaki topluluğu en güzel şekilde savmaya çalışıyordu. Artık nasihatın bir işe yaramadığını görünce, İbn Sa'd'a şöyle dedi:

Ey Ömer! Beni öldürürsen, şu soysuzun oğlunun seni Rey ve Cürcan eyaletlerinin valisi mi yapacağını sanıyorsun? Allah'a yemin ederim ki, bununla sevinemeyeceksin. Bu, karara bağlanmış bir sözdür. Şimdi ne yapacaksan yap! Çünkü benden sonra dünyada ve ahirette mutluluk yüzü göremeyeceksin. Kûfe'deki bir sazlıkta çocukların, kesilmiş başınla oynadıklarını, tekmelemek için yarıştıklarını görür gibiyim.

İbn Sa'd öfkelenerek yüzünü İmam'dan (a.s) çevirdi.¹⁴

¹⁰ Tarih-u İbn Asakir, 69/265; el-Luhuf Alâ Katle't-Tufuf, İbn Tavus, s.59, 124

¹¹ Yûnus, 71

¹² Hûd, 56

¹³ Maktelu'l-Hüseyin, Mukarrem, s.286-289; Maktelu'l-Hüseyin, Ha-rezmî, 2/6; Tarih-u İbn Asakir, Tercümetu'l-İmami'l-Hüseyin (a.s), s.216; bk. İ'lamu'l-Vera, 1/458

¹⁴ Maktelu'l-Hüseyin, Mukarrem, s.289

Şeytan, İbn Sa'd'ı kışkırttı. Yayının kirişine bir ok yerleştirdi, sonra İmam Hüseyin'in (a.s) kampına doğru fırlattı ve şöyle dedi: "Şahit olun! İlk oku ben atıyorum." Ardından askerleri, İmam'ın (a.s) ordugâhını ok yağmuruna tuttular, sonra meydana çıktılar.¹⁵

İmam (a.s) arkadaşlarına şöyle dedi:

Allah'ın rahmeti üzerinize olsun, kaçınılmaz ölüme doğru kalkın! Şu oklar, düşmanın size gönderdiği elçilerdir.¹⁶

Bunun üzerine, kükremiş aslanlar gibi savaş meydanına daldılar. Ölüme aldırış bile etmiyorlardı. Allah ile buluşmanın sevinci, yüzlerinden okunuyordu. Peygamberlerin, doğruların, Allah'ın iyi kullarının yanındaki menzillerini görüyor gibiydiler. Her biri öldürülürken, dudaklarından: "Selâm sana ey Ebu Abdullah!" sözleri dökülüyordu ve geride kalanlara; canlarını, ruhlarını İmam'ın uğruna feda etmelerini tavsiye ediyordu. Çatışma iyice kızışmıştı. Hüseyin'in (a.s) ashabından biri, on kişi, yirmi kişi öldürmeden öldürülüyordu.¹⁷

Savaş değirmeni, Kerbela çölünde dönmeye devam ediyordu. Onunla beraber, mukaddes kanlar da sonsuzluk ırmağına karışmak üzere durmadan akıyordu. İmam Hüseyin'in (a.s) ashabı, birer birer savaş meydanına çıkıp şehit düşüyordu. Düşman ordusunda derin yaralar açmış, büyük kayıplar verdimişlerdi. Ömer b. Sa'd'ın adamları bağırmağa başladılar: "Eğer, bu şekilde onlarla bire bir karşılaşarak savaşsaksak, bizim sonumuzu getirirler. Onlara hep birlikte toplu bir saldırı düzenleyelim. Onları ok ve taş yağmuruna tutalım!"

Saldırı başladı. Hüseyin'le (a.s) beraber kalan az kişinin üzerine toplu bir hücumla geçildi. Dört bir yandan onları kuşattılar. Öldürmenin her çeşidini, en iğrenç, en alçakça yolları deniyorlardı. Nihayet, Hüseyin'in (a.s) kampındaki yiğitlerin büyük çoğunluğunu öldürdüler.

Güneş batıya meyletti, namaz vakti gelmişti. Hüseyin (a.s), namaza çağırıyordu. Savaş meydanı, onun için bir cihat ve ibadet mihrabına dönmüştü. Kılıçlar ve oklar, onun münacat sahasına girmesine, kutsallık hazirelerine, cemel ve celâl âlemlerine yükselmesine engel olamamıştı...

Adamları birer birer öne çıkıyor ve öldürülüyordu. Nihayet Hüseyin'in (a.s) yanında ailesi ve yakın akrabalarından başka kimse kalmadı. Hüseyin'in (a.s) Ebu Mürre b. Urve b. Mes'ud es-Sakafi'nin kızı Leyla'dan olan oğlu Ali Ekber öne çıktı. Güzel ve aydınlık bir yüzü vardı. Düşmana saldırdı. Saldırırken şöyle diyordu:

¹⁵ el-İrşad, 2/101; el-Luhuf, s.100; İ'lamu'l-Vera, 1/461

¹⁶ Maktelu'l-Hüseyin, Mukarrem, s.292

¹⁷ Siretu'l-Eimmeti'l-İsna Aşer, 2/76

Ben, Ali oğlu Hüseyin oğlu Ali'yim.
Beytullah'a andolsun biz,
Peygamber'e en yakın kimseleriz.
Allah'a andolsun soysuzun oğlu hükmedemez bize!

Bunu defalarca tekrarladı. Kûfeliler, onu öldürmekten kaçınıyorlardı. Mürre b. Mun-kız el-Abdî onu gördü. Dedi ki: “Şayet yanımdan geçse, onu öldürmesem ve babasına onun yasını tutturmasam, bütün Arab'ın günahı boynuma olsun.” Daha önce yaptığı gibi, tekrar meydana atılıp insanların önünde gezindi. Mürre b. Munkız öne atıldı ve bir mızrak atarak onu yere yıktı. Sonra onu çevreleyip kılıçlarıyla bedenini parçaladılar. Hüseyin (a.s) geldi, oğlunun cansız bedeninin başında durdu ve şöyle dedi:

Seni öldüren kavmi Allah kahretsin, ey oğulcağızım! Rahman'a karşı ve Resul'ün (s.a.a) saygınlığımı çiğneme hususunda ne kadar da cesurdurlar!

Gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sonra: “Senden sonra olmaz olsun dünya!” dedi. Hüseyin'in (a.s) kız kardeşi Zeyneb koşarak geldi. Şöyle diyordu: “Ah kardeşim! Ah kardeşimin oğlu!...” Gelip üzerine kapandı. Hüseyin (a.s), Zeyneb'i tutup kaldırdı ve çadıra gönderdi. Gençlerine: “Kardeşinizi taşıyın.” diye emretti. Onlar da kardeşlerini alıp önünde savaştıkları çadırın önüne koydular.

Sonra Ömer b. Sa'd'ın adamlarından Amr b. Sabih denen biri Müslim b. Akil'in oğlu Abdullah'a bir ok attı. Abdullah, oktan korunmak için elini alınına koydu. Ok avucuna isabet etti ve oradan alınına saplandı. Böylece eli alınına yapışıp kaldı. Kımıldatamıyordu. Sonra bir başkası saldırarak kalbine bir mızrak sapladı ve öldürdü.

Abdullah b. Kutbe et-Taî, Avn b. Abdullah b. Cafer b. Ebu Talib'e (r.a) hamle etti ve öldürdü.

Âmir b. Neşel et-Teymî, Muhammed b. Abdullah b. Cafer b. Ebu Talib'e (r.a) saldırdı ve öldürdü.

Osman b. Halid el-Hemedanî, Abdurrahman b. Akil b. Ebu Talib'e (r.a) hücum etti ve öldürdü.

Hamid b. Müslim anlatıyor: Biz bu şekilde savaşırken, birden yüzü ay parçası gibi bir delikanlı karşımıza çıktı. Elinde bir kılıç, üzerinde bir gömlek ve izar ve ayağında nalın vardı. Nalınlardan birinin tasmaı kopmuştu. Ömer b. Said b. Nufeyl el-Ezdî bana dedi ki: “Vallahi, bu çocuğa saldıracam.” Dedim ki: “Subhanallah! Bunu yapmakla ne geçecek eline? Bırak onu! Nasılsa, şu insanlar onlardan bir tek kişiyi sağ bırakmayacaklar.” Dedi ki: “Vallahi saldıracam.” Sonra çocuğa saldırdı, başına bir kılıç vurup ikiye yarıdıktan sonra döndü.

Çocuk yüzükoyun yere kapandı. “Amcacığım!” diye bağırdı. Hüseyin (a.s), bir kartal gibi atıldı. Sonra öfkeli bir aslan gibi kükreyerek Ömer b. Said b. Nufeyl’e hücum etti. Koluna bir kılıç indirerek dirsekten koparıp attı. Ömer öyle bir çığlık attı ki, bütün karargâh bu sesi duydu. Sonra Hüseyin (a.s) ondan uzaklaştı. Kûfe ordusu, onu kurtarmak için saldırıya geçti. Bu sırada adam askerlerin ayakları altında kaldı ve ezilerek öldü.

Toz duman çekildikten sonra Hüseyin’in (a.s) çocuğun başında durduğunu gördüm. Çocuğun ayakları çırpınıp duruyordu. Hüseyin (a.s) şöyle diyordu:

Lânet olsun seni öldüren kavme! Kıyamet günü onların hasmı deden olacaktır.

Sonra şöyle dedi:

Allah’a andolsun, çağırдыңın hâlde sana cevap verememesi veya cevap verdiği hâlde sana yardım edememesi, amcanın zoruna gidiyor. Vallahi bu, öldürüleni çok ama yardım eden az olan birinin sesidir.

Sonra çocuğu göğsüne alıp taşıdı. Çocuğun yerde sürüklenen ayaklarını hâlâ görür gibiyim. Çocuğu alıp oğlu Ali b. Hüseyin’in ve ailesinden öldürülmüş olan diğerlerinin yanına koydu. “Bu çocuk kimdir?” diye sordum. Dediler ki: “Ali b. Ebu Talib oğlu Hasan oğlu Kasım’dır.”

Sonra Hüseyin (a.s) çadırın önünde oturdu. Oğlu Abdullah b. Hüseyin’i getirdiler. Henüz süt emen küçük bir çocuktü. Onu kucağına oturttu. Benî Esed’den bir adam, babasının kucağındaki çocuğa bir ok atarak boğazını kesti. Hüseyin (a.s) çocuğun kanını avuçladı. Avucu dolunca, gök tarafına serpti ve şöyle dedi:

Rabbim! Eğer gökten gelecek yardımı bizden alıkoymuşsan, bunu (bizim için semavî yardımdan da) daha iyi olan bir nimete vesile kıl ve şu zalimler topluluğundan bizim intikamımızı al!

Sonra çocuğu aldı, ailesinden öldürülmüş olan diğerlerinin yanına koydu.

Abdullah b. Ukbe el-Ganevî, Ali b. Ebu Talib oğlu Hasan oğlu Ebu Bekir’e (a.s) bir ok atıp onu öldürdü.

Abbas b. Ali b. Ebu Talib (r.a), ailesinden çok kişinin öldürüldüğünü görünce, ana bir kardeşlerine, Abdullah, Cafer ve Osman’a dedi ki: “Ey annemin oğulları! Öne çıkın, göreyim sizi. Allah ve Resulü için iyi bir sınav verdiniz ve sizin geride kalacak çocuklarınız da yoktur.” Abdullah öne atıldı ve yaman bir savaş verdi. O ve Hâni b. Sebit elHadremî birbirlerine birer darbe indirdiler. Hâni (Allah’ın lâneti üzerine olsun), onu öldürdü. Ondandı sonra Cafer b. Ali (a.s) öne atıldı. Hâni onu da öldürdü.

Sonra, kardeşlerinin yerine savaş meydanına çıkan Osman b. Ali'yi (a.s), Huli b. Yazid el-Esbahî aldı, bir ok atarak onu yere yıktı. Benî Dârim kabilesinden bir adam da saldırıp başını kesti.

Sonra bütün topluluk Hüseyin'e (a.s) saldırdı. Karargâhını ele geçirdiler. Çok susamıştı. Nehir ile tarlalar arasındaki seddin üzerine çıktı. Suya gitmek istiyordu. Önünde de kardeşi Abbas vardı. İbn Sa'dın atlıları önünü kestiler. Aralarında Benî Dârim'den bir adam vardı. Bu adam askerlere dedi ki: "Yazıklar olsun size! Suya gitmesine izin vermeyin. Su içmesini engelleyin." Hüseyin (a.s) dedi ki: "Allah'ım! Onu susuz bırak." Benî Dârim'den bu adam kızdı ve İmam'a (a.s) bir ok attı. Ok, İmam'ın üst damağına isabet etti. Hüseyin (a.s), oku çekip çıkardı. Elini damağının altına koydu. Avucu kanla doldu. Kanı yere döktü ve dedi ki: "Allah'ım! Peygamber'inin kızının oğluna yapılanları sana şikâyet ediyorum."

Sonra yerine geri döndü. Susuzluğu iyice şiddetlenmişti.

Hz. Hüseyin'in (a.s) Yanlızlığı

Hüseyin'in (a.s) yanında kardeşi Abbas'tan başka kimse kalmamıştı. Abbas, yanına geldi ve savaşmak için ondan izin istedi. Hüseyin ağladı, Abbas'ı kucakladı ve savaşmasına izin verdi. Abbas, Kûfelilere saldırıyor; Kûfeliler, kurttan kaçan keçiler gibi onun karşısından sağa sola kaçıyorlardı. Kûfeliler, adamlarından çok kişinin öldürülmüş olmasından ötürü huzursuz olmaya başladılar. Abbas öldürüldüğü zaman Hüseyin (a.s) şöyle dedi:

Belim şimdi kırıldı, çarem kalmadı ve düşmanlarım sevinmeye başladı.¹⁸

Bir diğer rivayette şöyle deniyor: Hz. Hüseyin (a.s), Fırat nehrine yöneldi. Önünde de kardeşi Abbas vardı. İbn Sa'dın (Allah'ın lâneti üzerine olsun) atlıları önünü kestiler. Aralarında Benî Dârim'den bir adam vardı. Bu adam askerlere dedi ki: "Yazıklar olsun size! Suya gitmesine izin vermeyin. Su içmesini engelleyin." Hüseyin (a.s) dedi ki: "Allah'ım! Onu susuz bırak." Benî Dârim'den olan bu adam kızdı ve İmam'a (a.s) bir ok attı. Ok, İmam'ın üst damağına isabet etti. Hüseyin (a.s), oku çekip çıkardı. Elini damağının altına koydu. Avucu kanla doldu. Kanı yere döktü ve dedi ki: "Allah'ım! Peygamber'inin kızının oğluna yapılanları sana şikâyet ediyorum." Sonra yerine geri döndü. Susuzluğu iyice şiddetlenmişti. Askerler, Abbas'ın (a.s) etrafını sardılar ve Hüseyin'den (a.s) uzaklaştırdılar. Abbas, öldürülünceye kadar tek başına onlarla savaştı. Allah'ın rahmeti üzerine olsun.¹⁹

¹⁸ Siretu'l-Eimmeti'l-İsnâ Aşer, 2/77; Bihar'ul-Envar, 45/440; el-Muntahab, et-Terihî, s.431

¹⁹ el-İrşad, 2/109

Hüseyin (a.s) etrafına baktı. Savaş meydanının en uzak noktasına kadar gözlerini gezdirdi, ashabından ve ailesinden şahadet kanı içinde yüzmeyen, mafsalları ve organları kesilmeyen bir tek kişi görmedi.

İmam Hüseyin (a.s) tek başına kalmıştı. Elinde Resulullah'ın (s.a.a) kılıcı, göğsünde Ali'nin (a.s) kalbi, bir elinde de hakkın beyaz bayrağı ve dilinde takva sözü...

Hüseyin Yalnız Başına Savaş Meydanında

Ebu Abdullah (a.s) sağına baktı, soluna baktı, Resulullah'ın (a.s) haremi uğruna kendini feda edecek kimseyi görmedi. *“Bizim uğrumuza kendisini feda edecek kimse yok mu?”* diye seslendi. İmam Zeynülabidin (a.s) çadırdan çıktı. Kılıcını taşıyamayacak kadar hastaydı. Ümmü Gülsüm arkasından: *“Oğlum, geri dön!”* diye sesleniyordu. Dedi ki: *“Halacığım! Bırak, Resulullah'ın oğlunun önünde savaşayım.”*

Bu sırada Hüseyin (a.s) şöyle seslendi:

Ey Ümmü Gülsüm! Bırakma onu. Yeryüzü Âl-i Muhammed'in (s.a.a) neslinden yoksun kalmasın.²⁰

Tarihçiler şöyle anlatıyor: Hüseyin (a.s), Fırat kenarındaki toprak sedden çadırına geri dönünce, Şımr b. Zilcevşen bir grup adamıyla karşısına çıktı. Etrafını sardılar. İçlerinde Malik b. Nesr elKindî denilen biri öne atıldı, İmam Hüseyin'e sövdü ve başına bir kılıç indirdi. İmam'ın başında bir miğfer vardı. Kılıç miğferi parçalamış ve başı isabet almıştı. Yara kanıyordu. Miğfer kanla doldu. İmam Hüseyin (a.s) ona dedi ki:

Sağ elinle bir şey yiyemeyesin, onunla bir şey içemeyesin ve Allah seni zalimlerle birlikte haşretsin!

Sonra miğferi attı. Bir bez istedi. Onunla başını sardı. Başka bir miğfer istedi. Onu da başına koydu. Sonra etrafını sarıkla sardı. Şımr b. Zilcevşen ve yanındakiler uzaklaşıp yerlerine döndüler. Biraz bekledi, tekrar geri döndü. Onlar da İmam'a geri döndüler ve etrafını sardılar.²¹

İmam Hüseyin (a.s) kılıcını aldı. Bir savaş geleneği olarak sesini yükseltiyor ve meydan okuyordu. Atlılarla çarpışıyor, görülmemiş bir kahramanlıkla darbeleri karşılıyor, göz kamaştırıcı bir cesaret örneği sergiliyordu. Karşısına kim çıkarsa çıksın, mutlaka kılıcının altında alçaklar gibi diz çöküp hezimetle uğrayarak bükülüyordu.

²⁰ Bihar'ul-Envar, 45/46

²¹ el-İrşad 2/110; İ'lamu'l-Vera, 1/467

Hümejd b. Müslim şöyle der:

Allah'a andolsun ki çocukları, ailesi ve arkadaşları öldürüldüğü hâlde onun gibi kendine hâkim olan ve sağlam bir yürekle ve kahramanca savaşıyor birini hayatım boyunca görmedim. Piyadeler saldırdığında, o da hamle yapıyor ve onları kılıcıyla dağıtıyordu. Bir kurdun saldırısına uğrayan keçiler gibi sağa sola kaçıyorlardı.²²

Onunla savaşamayacaklarını anlayınca, korkakların yöntemlerine başvurdular. Şimr, atlıları çağırarak, piyadelerin arkasına yerleştirdi. Sonra okçulara ok atmalarını emretti. Bir anda yağmur gibi üzerine ok yağdırdılar. O kadar çok ok isabet etmişti ki, bir kirpinin dikenli vücudunu andırıyordu. İmam (a.s) geri durmak zorunda kaldı. Onlar da İmam'ın önünde durdular. Kız kardeşi Zeyneb, çadırın kapısına çıktı ve Ömer b. Sa'd b. Ebu Vakkas'a seslendi:

Yazıklar olsun sana, ey Ömer! Ebu Abdullah'ın öldürülmesine seyirci mi kalıyorsun?

Ömer, herhangi bir cevap vermedi. Zeyneb dedi ki:

Yazıklar olsun size! İçinizde bir Müslüman yok mu?

Kimseden ses çıkmadı. Şimr b. Zilcevşen, atlılara ve piyadelere seslendi: "Ne oluyor size? Daha ne bekliyorsunuz? Adama saldırırsanız! Analarınız sizin yasınızı tutsun!" Bunun üzerine her taraftan saldırıya geçtiler.

Zur'a b. Şerik, İmam'ın (a.s) sol kürek kemiğine vurdu ve onu kesti. Bir başkası omzuna vurdu. Bu darbenin etkisiyle yüzüstü yere düştü. Sinan b. Enes enNahaî, bir mızrak darbesiyle İmam'ı (a.s) yere serdi. Hulî b. Yezid el-Esbahî öne çıktı. Atından inip başını kesmek istedi. Fakat elleri titredi. Şimr dedi ki: "Allah kollarını kırsın, be adam! Ne diye titriyorsun?"

Sonra Şimr atından indi, başını kesti ve Hulî b. Yezid'e vererek şöyle dedi: "Al, bunu emir Ömer b. Sa'd'a götür."

Sonra, İmam Hüseyin'in (a.s) üzerindeki yağmalamaya başladılar. İshak b. Hayve el-Hadremî gömleğini, Ahnes b. Mirsad sarığını aldı. Benî Dârim kabilesinden bir adam da kılıcını aldı. Kafilesini, develerini ve yüklerini talan ettiler, kafiiledeki kadınlara ait süs eşyalarını da yağmaladılar.²³

²² el-İrşad, 2/111; İ'lamu'l-Vera, 1/468

²³ el-İrşad, 2/112; İ'lamu'l-Vera, 1/469

Göğün Kızıl Renge Bürünmesi

Yer çalkandı, evrenin ufuklarını koyu bir karanlık bürüdü, göğü ürkütücü bir kı-zıllık kapladı. Bu, Allah'ın bütün haramlarını çiğneyen hunhar canilere, suçlulara yö-nelik ilâhî bir uyarıydı.²⁴

İmam Hüseyin'in (a.s) atı, kâkülünü, mazlum şehit İmam'ın (a.s) kanına sürdü. Ürkümüş, dehşete düşmüş bir hâlde İmam Hüseyin'in (a.s) kampına doğru dörtlale koştı; ailesine, İmam'ın (a.s) öldürüldüğünü, şehit edildiğini bildirmek için.

Nitekim Nahiye-i Mukaddese Ziyareti'nde bu trajik sahne şu sözlerle tasvir edil-miştir:

Kadınlar, küheylânın perişan hâlini, sırtındaki eğerin tersine döndüğünü görünce, saç-ları dağınık bir vaziyette çadırlardan dışarı fırladılar. Yanaklarına vuruyorlardı. Yüz-lerini açmışlardı. Ağıt yakıyorlardı. İzzetten sonra zelil olmuşlardı. Hüseyin'in düş-tüğü yere koşuyorlardı.

Haşimoğulları'nın önder kadınlarından acılı Zeyneb bint-i Ali b. Ebu Talib (a.s) şöyle feryat ediyordu:

Ah Muhammed! Ah baba! Ah Ali! Ah Cafer! Ah Hamza! Bu Hüseyin'dir, tek başına kalmış uçsuz bucaksız meydanda. Kerbela'da yere yıkılmış kimsesiz. Keşke gök, ye-rin üzerine yıkılsaydı! Keşke dağlar, paramparça olup ovalara saçılsaydı!²⁵

Çadırların Yakılması ve Peygamber Hanesinin Hür Kadınlarının Ziyet Eşyalarını Soymaları

Alçak suçlular, Ebu Abdullah Hüseyin'in (a.s) çadırlarını ateşe verdiler. Çadırlarda Peygamber (s.a.a) hanedanının kızlarının, nübüvvet hanesinin iffetli kadınlarının ol-duğuna aldırış etmiyorlardı. İmam Zeynülabidin (a.s) şöyle der:

Allah'a yemin ederim, ne zaman halalarımı ve kız kardeşlerimi görsem, gözyaşlarım boğazımda düğümleniyor. Aşura günü azgın güruhun münadisi: "Yakın zalimlerin ev-lerini!" diye bağırırken, bir çadırdan diğerine, bir sığınaktan öbürüne kaçışları gözle-rimin önüne geliyor.²⁶

²⁴ Keşfu'l-Ğumme, 2/9; Siyer-u A'lami'n-Nubela, 3/312; Tarihu'l-İslâm, ez-Zehebi, s.15 (Havadisu's-Sene 61); İlamu'l-Vera, 1/429

²⁵ Maktelu'l-Hüseyn, Mukarrem, s.346

²⁶ Hayatu'l-İmami'l-Hüseyn, Tarihu'l-Muzafferî'den naklen, s.238

*H.z. Resul'ün (s.a.a)
torunu, Emirü'l-
Müminin'in (a.s) kızı,
büyük kadın Zeyneb,
kardeşinin yüce
naaşının yanı başında
durarak şöyle dua etti:*

**Allah'ım! Bu kurbanı
kabul et.**

Kûfe ordusunun şerefsiz alçakları, nübüvvet hanesinin özgür kadınlarını, risaletin iffetli hatunlarını soymaya başladılar. Üzerlerindeki ziynet eşyalarını ve giysilerini ganimet olarak aldılar. Çadırlardaki her şeyi talan ettiler.

Atlılar, Mübarek Naaşı Çiğniyor

Emevîlerin alçaklığı ayyuka çıkmıştı. Görecek gözü olan herkes, bunu görebiliyordu. Bu alçaklık, taşıdıkları vicdanın artık yok olduğunun ifadesiydi. İnsanlıkları ölmüş, hareket eden duygusuz bedenlere dönmüşlerdi. Zerre kadar merhameti olmayan aşağılık vahşilere dönmüşlerdi. Onları bu rezaletten alıkoyacak zerre kadar vicdanları kalmamıştı.

Sapıklık ordusu, Kerbela çölünde Peygamber (s.a.a) ailesini kuşatma altında tuttuğu sırada, İbn Ziyad, Ömer b. Sa'd'a bir mektup yazmıştı. Bu mektubunda savaşın sonunda hangi neticeyi beklediğini, alçak nefsinde risalete ve Hz. Resul'e (s.a.a) duyduğu derin kını açığa vurmuştu. Risalet ve Resul'e (s.a.a) yakın olan herkese nasıl düşmanlık beslediğini ifade etmişti.

Mektupta şöyle diyordu:

Şimdi... Bilesin ki, ben seni, Hüseyin'e ilişmeyesin, ona zaman tanıyasın, onun selâmetini ve varlığını güvence altına alsın veya benim yanımda onun için aracılık yapasın diye göndermedim. Bak, eğer Hüseyin ve adamları yönetimi kabul edip teslim olurlarsa, sağ olarak onları bana gönder. Yok, eğer bunu kabul etmezlerse, onlarla savaş; onları öldür ve organlarını kes. Çünkü onlar, bunu hak ediyorlar. Eğer Hüseyin öldürülürse, göğsünü ve sırtını atlara çiğnet. Çünkü o, bir asi, bir eşkıya, bir haydut ve bir zalimdir. Gerçi öldükten sonra böyle bir uygulamanın ona bir zararı olmaz; ancak bu, kendime verdiğim bir sözdür, onu öldürürsem, mutlaka böyle yapacağım diye.²⁷

Kaldı ki İbn Ziyad, Emevî yönetiminin komutanlarından biriydi. Emevî hanedanına mensup herhangi bir kimseden, Peygamber'in (s.a.a) oğlunun saygınlığının gözetilmesine ve makamına değer verilmesine dair bir emrin çıktığına tanık olmuş değiliz. Oysa Emevîlerden, onun saygınlığını ve yüksek makamını bilmeyen yoktu.

²⁷ Tarihu't-Taberî, 4/314; İ'lamu'l-Vera, 1/453

Böylece İbn Sa'd, kindar efendisi İbn Ziyad'ın emirlerini uygulamak üzere ayağa kalktı ve adamlarına şöyle seslendi: "Hüseyin'in cesedini atna çiğnetecek gönüllü kimse var mı?"

On gönüllü öne çıktı. Bunlar Hüseyin'in (a.s) cesedini atlarına çiğnettiler. Böylece bütün kemikleri kırılıp sırtı ezilmiştir.²⁸

Haşimoğulları'nın Önder Kadını Yüce Naaşın Önünde

Hız. Resul'ün (s.a.a) torunu, Emirü'l-Müminin'in (a.s) kızı, büyük kadın Zeyneb, kardeşinin yüce naaşının yanı başında durarak şöyle dua etti:

Allah'ım! Bu kurbanı kabul et.²⁹

İnsanlık, bu iman karşısında saygı ve tazim ifadesi olarak eğilmez de ne yapar?! Zaten Hüseyin'in (a.s) ve arkadaşlarının fedakârlıklarının unutulmaz oluşunun biricik sırrı da, bu görkemli imandır.

²⁸ İ'lamu'l-Vera, 1/470; Maktelu'l-Hüseyn, Harezmi, 2/39

²⁹ Hayatu'l-İmami'l-Hüseyn b. Ali (a.s), 3/304

